

satte Officerer deres Tilsynspligt, deres Pligt til at øve al den Indflydelse, de formaar, for at undgaa, at der begaas nogen som helst Art af Overgreb, nogen som helst urigtig Anvendelse af Befalingsmandsmyndighed. Jeg kan ogsaa med den ærede Forespørger dele den Opfattelse, at det vil være særdeles ønskeligt, om der fra toneangivende Side i militære Kredse stærkest muligt udgaar en Art offentlig Stemning, som vender sig mod alt, hvad der paa disse Omraader kan kaldes Misbrug af den Myndighed, Befalingsmænd er udstyrede med. Jeg tror, det maa forstaas fra alle Sider, at man baade i Regering og Rigsdag opfatter disse Spørgsmaal som særdeles alvorlige, anser det for at være af afgørende Betydning, at Misbrug ikke finder Sted.

Der findes som Grundlag for Behandlingen af Soldaterne omfattende Regler, Regler, som er bestemte til at værne mod alle Arter af Misbrug, Paalæg til Befalingsmændene om at optræde overfor Soldaterne som Hjælpere og Lærere af anden Karakter, end i alt Fald de Begivenheder paa Middelgrundfortet, som jeg her har nævnt, bærer Vidnesbyrd om. Jeg skal nævne de almindelige Tjenestebestemmelser, der gælder i Henhold til Tjenestereglement af 1912. Der staar heri om Befalingsmandens Optræden: „Overfor undergivne skal han optræde med Myndighed, men tillige med Velvillie. Han skal sørge for, at de lærer deres Pligter og de for deres Tjeneste gældende Bestemmelser at kende. Han skal søge at erhverve sig et nøjagtigt Kendskab til deres Evner og Anlæg. Han er ansvarlig for de Fejl, hans undergivne begaar, for saa vidt de skyldes utilstrækkelig Vejledning, Mangel paa Tilsyn eller Mangel paa Skønsomhed fra hans Side ved Anvendelse af de til Raadighed staaende Kræfter.“ — „Finder han det nødvendigt at irettesætte eller straffe en undergoven, skal han gøre det med Maadehold, uden Heftighed og saaledes, at han ikke uden Nødvendighed saarer den paagældendes Selvfølelse.“ — „Den foresatte skal af al Magt fremme sine undergivnes Vel og støtte og vejlede dem i deres personlige Anliggender.“

Der gælder tilsvarende Bestemmelser om, hvorledes enhver undergoven er berettiget til at fremføre Klager, og hvorledes ingen Befalingsmand er berettiget til at undertrykke nogen saadan Klage. „Tror nogen sig i den Nødvendighed at maatte klage, skal han henvende sig til sin nærmest foresatte Chef, selv om Klagen er

rettet mod selve denne Chef. Naar denne er i samme Garnison som Klageren, skal Henvendelsen ske personlig. Er Klagen rettet mod en anden foresat, melder han — ved Ophold i samme Garnison personlig — til denne, forinden han klager. Fra disse Regler maa der kun afviges, naar Sagens Oplysning kan lide Skade ved, at den paagældende for tidlig kommer til Kundskab om Klagen. Nægter den nærmest foresatte Chef at fremme Klagen, kan Klageren henvende sig til den næste Instans.“

Disse Regler gælder for Hærens Vedkommende. Med Hensyn til Behandlingen af Flaadens Mandskab gælder efter Bestemmelser af 1914 følgende Regel: „Den foresatte skal optræde med Bestemthed overfor sine undergivne og søge at vinde deres Agtelse, Tillid og Hengivenhed ved at behandle dem med Retfærdighed og Velvillie og aldrig vise en overilet og saarende Optræden.“

Endelig kan jeg tilføje, at der i den militære Straffelov af 1881 findes Straffebestemmelser overfor Befalingsmænd, som ikke maatte iagttage disse Regler. I § 130 hedder det: „Den, som belægger nogen Undermand med Straf, uagtet Myndighed dertil ikke tilkommer ham, eller overskrider Grænserne for sin Straffemyndighed eller i øvrigt ulovligt lader nogen Straf fuldbyrde eller paa anden Maade misbruger sin Myndighed til Undermænds Forurettelse ved Afstraffelse eller Fængsling, straffes, saafremt han ikke efter den borgerlige Straffelov har forskyldt større Straf, med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse.“ — § 131: „Den, som ulovlig slaar eller paa lignende Maade øver personlig Vold imod Undermænd, skal straffes med Fængsel, og Straffen skal, hvis Undermanden ikke ved sit opirrende Forhold har ægget til Forbrydelsen, i det mindste være Vagtarrest i 30 Dage eller anden Fængselsstraf af lige Størrelse. Udarter saadan Vold til egentlig Mishandling, eller er der andre særdeles skærpene Omstændigheder til Stede, anses den skyldige med Fængsel i anden Grad eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse, saafremt han ikke efter den borgerlige Straffelov har forskyldt større Straf. . . . Den, som ulovligt truer sin Undermand med Vold, uden dog at forsøge paa at tilføje ham nogen saadan, straffes, for saa vidt han ikke efter andre Bestemmelser har forskyldt højere Straf, med Fængsel.“ — § 133: „Den, som krænker en Undermands Ære ved ubeføjet